

Élőképek

smét közeledik a költözködés ideje, Budapest mozgolódik, s valami homályos ösztöntől vezéreltetve egyik városrészből a másikba, egyik utcából a másikba vonul. Sokan már jóelőre elfoglalják az üresen álló lakást. Tegnap láttunk egy ilyen költözködést. A munkások mindenféle cókókot, limlomot cipeltek ki a hatalmas, zárt bútoros kocsiba, s láttuk, amint az egyik munkás vigyázatosan egy selyembe öltöztetett, szőke hajú, kalapos franciababát vitt karjában. Úgy vitte – annyi szeretettel és óvatossággal –, mintha valami eleven hercegnő volna. Magához ölelte, nézte, s alig akarta letenni. Végre egyik társa jól hátba buffantotta, akkor ocsúdott magára. De még akkor is előbb végigsimította a franciababa foszló, lilaselyem ruháját. Talán először tartott életében egy ilyen gyönyörűséges, lilaselyembe öltözött, aranyhajú teremtetst.

•

A Városliget egyik játszóhelyén figyeltük meg. Kisfiú zsinegből kötőféket tett egy ugyanolyan kicsi leány hátára, s parányi ostorával jókat húzva a kislány fejére, nyakára, végighajtotta őt az utakon. Ő volt a kocsis, a kislány a ló. De micsoda boldog ló. Micsoda sugárzó arccal tűrte ez a kislány a lóállapotot, hogy hajtsák és verjék. Soha ilyen boldog lovat. Hiába, úgy látszik, mégis van abban valami, hogy ez a nőik „természetes” hivatása.

•

A kislány dicsekszik az apjának, hogy ő milyen bátor, mert az utcán visszakérte és visszakapta a rendőrtől elgurult labdáját.

– Hát idehaza miért nem vagy ilyen bátor? – ingerkedett vele az apa.

– Nem vagyok? – villant fel a kislány szeme. – Dehogynem vagyok. Én mindjárt olyan pofont „kapok” – szólta el magát önkéntelenül a nagy lendületben, az „adok” helyett.

•

A nyári hőségben lépten-nyomon látjuk, hogy nagy szekerekkel szenet-fát hordanak, megállanak a házak, pincék előtt, és buzgón rakják, gyűjtik halomba, előre gondoskodva a téli fűtőanyagról. Arra gondolunk, milyen előrelátó fajta is az ember, s hogy vajon ezzel megkönnyíti-e életét? Azt hisszük, inkább megnehezíti. A nyarát elrontja azzal, hogy a téli hidegre gondol s az életét azzal, hogy a halálra gondol.

•

Mostanság gyakran látni Budapest utcáin egy furcsa járművet. Elöl két szép, fekete, hosszú farkú ló van befogva, a bakon zsinóros szürke ruhában, szalagos, pörge kalapban, hetykén ül a kocsis, hátul pedig négy sorban pad az utasok számára. Afféle régi világot idevarázsolni akaró, a boldog háború előtti évek emléktárából előszedett hintó ez, az idegenek vagy a regényes hajlamú vidékiek számára. De ez a kocsi nem egészen élethű. Van rajta valami változás, melyet már csak kevesen vesznek észre. Valamikor ugyanis az ilyenféle hintókat nem két, hanem legalább négy-hat ló röpítette, pad pedig nem négy volt hátul, hanem mindössze csak egy ...

1934. július 22., vasárnap, 4. old.